

[Ellemann-Jensen]

retten til produktionsmidlerne i Danmark. Men vi ønsker, at ansvar og medejendomsret hænger sammen.

Vore ønsker om ordninger, som skal kunne bane vejen for en effektiv indkomspolitik, går derfor på frivillige ordninger aftalt mellem den enkelte virksomhed og den enkelte ansatte, på ordninger, der er tilrettelagt sådan, at det er i begge parter klare interesse at indgå på dem – og vel at mærke ordninger, som knytter stærkere bånd imellem den enkelte arbejdsplads og den enkelte lønmodtager. Venstre beklager, at det hidtil ikke har været muligt at føre en tilstrækkelig grundig og fordomsfri debat om dette meget væsentlige spørgsmål, fordi debatten er blevet blokeret af urealistiske krav om centrale fonds og tvangsordninger.

I forbindelse med det beklagelige brud på regeringssamarbejdet med socialdemokratiet har venstre optaget kontakt med partier, som er villige til at tage et medansvar for en økonomisk politik, der tager udfordringen op, den udfordring, der er skabt af de meget alvorlige økonomiske problemer. En sådan vilje har venstre fundet hos det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Disse fire partier ser forskelligt på mange ting, men de fire partier deler opfattelsen af, at det er nødvendigt med handling nu, og de fire partier deler opfattelsen af, hvilke helt grundlæggende indgreb der er behov for i den økonomiske politik.

Det er positivt, at disse fire partier har kunnet nå til enighed om i den valgkamp, der nu er gået ind, at koncentrere sig om de ting, der samler: For det tjener i den aktuelle alvorlige situation intet formål at trække uoverensstemmelser frem. Derfor er det vigtigt, at disse fire partier har indgået en borgfred, hvor vi ikke vil bekriige hinanden, og hvor vi ikke vil binde hinanden med at fremhæve ting, som vi hver for sig ikke vil være med til, men tværtimod vil kunne fremhæve, hvad vi i fællesskab tør tage ansvar for.

Disse fire partier har i dag ikke flertal her i folketinget, og vi har det måske heller ikke efter valget. Men disse fire partier er i dag de eneste, der har fremlagt seriøse løsninger på landets dybt alvorlige økonomiske problemer. Derfor vil det være naturligt, om en borgerlig liberal regering, som venstre håber at se som resultat af det kommende valg, pri-

mært bygger på samarbejdet imellem disse fire partier.

Hvis disse partier imidlertid efter valget stadig ikke skulle have flertal i folketinget, så må andre partier give støtte til en politik, enten direkte eller indirekte, ved at undlade sabotage over for den nødvendige økonomiske politik.

I den forbindelse rejste hr. Hjortnæs før spørgsmålet, om fremskridtspartiet kan tænkes som en forhandlingspartner for en sådan regeringsdannelse. Hvis hr. Hjortnæs havde hørt, hvad venstres formand gentagne gange har sagt i de sidste par dage, så havde hr. Hjortnæs ikke behøvet at stille spørgsmålet. For svaret er givet: nej, venstre vil ikke lade fremskridtspartiet få indflydelse på den politik, en borgerlig liberal regering skal føre. Der er alt for stor afstand imellem den politik, fremskridtspartiet har lagt frem, og den politik, en sådan borgerlig liberal regering kan føre for at rette op på den økonomiske situation.

Derfor er kravet om ikke at sabotere det arbejde, en borgerlig liberal regering måtte gøre, ikke blot rettet til fremskridtspartiet, det er også i allerhøjeste grad rettet til det socialdemokrati, der muligvis trænger til en tid i opposition efter valget.

Venstre vil arbejde for, at valget kan give Danmark et folketing, der er i stand til at skabe det samarbejde, der skal til, og det er derfor, venstre ikke vil kaste ansvaret fra sig. Venstre går tværtimod til valg med det klare mål at bevare ansvaret og bevare initiativet.

For den danske befolkning drejer dette valg sig om selvstændighed. Om folkestyrets selvstændighed over for interesseorganisationerne. Og om samfundets selvstændighed imod kræfter udefra, som vi jo selv udfordrer ved at lade vores økonomiske problemer få lov til at vokse. Men valget gælder også den enkeltes tryghed. For kun hvis de store problemer i samfundsøkonomien bliver løst, kan den enkelte familie se fremtiden i møde med tillid og med optimisme.

Poul Schlüter (KF):

Da den nuværende regering – og den sidder jo stadig dér – blev dannet, var der store forventninger til, hvad vi nu skulle opleve i dansk politik. Og i det omfang forventningerne ikke virkelig var der, skabte regeringen